

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 518/2016-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Lion Law Partners s. r. o., Komenského 14A, Banská Bystrica, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Kočička, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na majetok podľa č. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa č. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014, ktorou žiada vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14 Co/210/2013 zo dňa 20. 05. 2014 a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 9 C/143/2012 zo dňa 27. 02. 2013 porušené bolo.

2. Základné právo sťažovateľa vlastníť a pokojne užívať majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa č. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14 Co/210/2013 zo dňa 20. 05. 2014 a rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 9 C/143/2012 zo dňa 27. 02. 2013 porušené bolo.

3. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 14 Co/210/2013 zo dňa 20. 05. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 363,79 EUR... do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako žalobca účastníkom konania pred okresným súdom sp. zn. 9 C 143/2012, v ktorom sa domáhal proti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) určenia neplatnosti kúpnej zmluvy uzatvorenej sťažovateľom ako predávajúcim a žalovanou ako kupujúcou 14. júla 1999 a dodatku k nej z 8. septembra 1999, predmetom ktorej bola parcela reg. [REDACTED] parc. č. [REDACTED] záhrada o výmere 418 m², parcela reg. [REDACTED] parc. č. [REDACTED] zastavané plochy a nádvoria o výmere 382 m² a rodinný dom súp. č. [REDACTED] na parcele č. [REDACTED] zapísané na [REDACTED] pre katastrálne územie [REDACTED] (ďalej len „nehnutelnosť“). Sťažovateľ odôvodnil neplatnosť kúpnej zmluvy tým, že išlo o právny úkon fingoaný, ktorý uzatvoril iba z toho dôvodu, aby neprišiel o dom v dôsledku proti nemu vedených exekúcií. Preto uzatvoril kúpnu zmluvu so žalovanou, ktorá bola jeho družkou, s tým, že po vyriešení jeho finančných problémov ho žalovaná prevedie späť na sťažovateľa. Dohodnutá bola nepomerne nízka kúpna cena 100 000 Sk, keď podľa znaleckého posudku [REDACTED] [REDACTED] č. [REDACTED] predstavovala cena nehnuteľnosti 449 780 Sk. Kúpna cena sťažovateľovi žalovanou nebola nikdy ani zaplatená. Žalovaná žiadala žalobu zamietnuť s tým, že kúpna cena bola riadne zaplatená, jej výška bola dohodnutá s ohľadom na ich vzájomné nároky, vôľa uzavrieť kúpnu zmluvu bola vážna a sťažovateľ vedel o následkoch kúpnej zmluvy.

Okresný súd rozsudkom č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 žalobu sťažovateľa zamietol. Dospel k záveru, že sťažovateľ nepreukázal tvrdené dôvody neplatnosti zmluvy. Kúpna zmluva obsahovala všetky zákonom predpísané náležitosti, existoval obojstranný prejav vôle zmluvných strán smerujúci k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, nebolo preukázané, že by tento právny úkon nebol urobený slobodne a vážne. Aj v prípade, ak jedna zo zmluvných strán sleduje dosiahnutie účelu, ktorý v právnom úkone vyjadrený nie je a o ktorom druhá zmluvná strana nevie a vedieť nemôže, ide len o pohnútku, ktorá na platnosť právneho úkonu nemá vplyv. Okresný súd považoval, naopak, za preukázané, že o spísanie kúpnej zmluvy požiadal [REDACTED] sám sťažovateľ, účastníci mali pred jej podpisom dostatok času oboznámiť sa s ňou, zmluvu uzatvorili a následne podali návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva. Rovnako považoval okresný súd za preukázané, že v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy neexistovalo

také vykonateľné rozhodnutie proti navrhovateľovi, ktoré by bolo dôvodom na prevod vlastníckeho práva na žalovanú, o ktorom by žalovaná súčasne vedela. Kúpna cena zohľadňovala skutočnosť, že žalovaná pristúpila ako ručiteľka k pôžičke zabezpečenej záložným právom na nehnuteľnosť v prospech Slovenskej sporiteľne na miesto sťažovateľovej bývalej manželky, žalovaná sa podieľala na výplate bývalej manželky sťažovateľa pri vypořádání ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ mal dlh voči otcovi žalovanej z pôžičky. Okresný súd uzavrel, že z vyjadrení sťažovateľa skôr vyplýva, že medzi účastníkmi malo dôjsť k uzatvoreniu darovacej zmluvy, čo však nerobí právny úkon neplatným.

Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie a uplatnil odvolací dôvod spočívajúci v tom, že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 205 ods. 2 písm. d) a f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)]. Sťažovateľ poukázal na to, že sama žalovaná v konaní potvrdila, že vedela o jeho dlhoch, skutkové závery v otázke zaplatenia kúpnej ceny nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, rozhodnutie okresného súdu je nedostatočne, nepresvedčivo a vnútorne protirečivo odôvodnené, okresný súd nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy, najmä výsluch svedka [REDACTED] a výsluch otca žalovanej, a rozhodol vo veci predčasne.

O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 tak, že rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania.

Rozsudok okresného súdu č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 nadobudol právoplatnosť 27. júna 2014.

Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením č. k. 6 Cdo 326/2014-255 zo 17. februára 2016 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol, pretože smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné [§ 218 ods. 1

písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 prvou vetou OSP] a sťažovateľa zaviazal na náhradu trov dovolacieho konania. Najvyšší súd sa nestotožnil s argumentáciou sťažovateľa, podľa ktorej mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 OSP) a rozsudok krajského súdu považoval napriek argumentom sťažovateľa za dostatočne odôvodnený. Pretože nezistil splnenie žiadnej z podmienok prípustnosti dovolania podľa § 237 OSP, dovolanie sťažovateľa odmietol.

Uznesenie najvyššieho súdu č. k. 6 Cdo 326/2014-255 zo 17. februára 2016 nadobudlo právoplatnosť 5. apríla 2016.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu smerujúcu proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 a rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 odôvodnil tým, že oba rozsudky sú nedostatočne odôvodnené, sú svojvoľné a arbitrárne. Krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa v odvolaní, aplikoval ustanovenie § 219 OSP bez toho, aby na takéto postup boli splnené podmienky. Najmä sa krajský súd nevysporiadal s výhradami sťažovateľa proti hodnoteniu zisteného skutkového stavu, ktoré vo svojom celku presvedčivo odôvodňovali absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy. Neobstojí právny názor všeobecných súdov, podľa ktorého úmysel sťažovateľa vyčleniť nehnuteľnosť zo svojho majetku z dôvodu, aby nebola postihnutá exekúciou, bol len pohnútkou, ktorá je pre platnosť kúpnej zmluvy bez právneho významu. V prípade sťažovateľa bolo, naopak, preukázané, že obe zmluvné strany kúpnej zmluvy sledovali primárne úplne iný cieľ, než prevod vlastníckeho práva medzi nimi, ich postup mal zrejmý účel a zmysel, ktorý nekorešpondoval prejavenej úkonu. Žalovaná pritom o nepriaznivej finančnej situácii sťažovateľa vedela, aktívne a dlhodobo sa podieľala na jej riešení. Vôľu sťažovateľa nemožno považovať za slobodnú a nevyhovuje náležitostiam stanoveným Občianskym zákonníkom pre právny úkon, a rovnako tak ani žalovaná nemala skutočnú vôľu odplatne nadobudnúť od sťažovateľa nehnuteľnosť. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že úmyslom sťažovateľa nebolo nikdy nehnuteľnosti scudziť a získať za nich odplatu.

Sťažovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom navrhol vykonanie viacerých dôkazov na účely preukázania svojich skutkových tvrdení, tieto dôkazy vykonané neboli. Za tejto situácie skutkový stav veci nebol dostatočne zistený, viaceré rozhodujúce skutkové okolnosti ostali neobjasnené. Tento nedostatok nebol odstránený ani v odvolacom konaní. K porušeniu práva sťažovateľa vlastniť majetok došlo tým, že sťažovateľovi ako vlastníkovi nehnuteľnosti nebola poskytnutá ochrana, hoci preukázal všetky rozhodujúce okolnosti, v dôsledku čoho nehnuteľnosť naďalej drží žalovaná a sťažovateľ nemôže svoje vlastnícke práva vykonávať.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ako z petitu podanej sťažnosti vyplýva, sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu týchto jeho práv došlo jednak rozsudkom okresného súdu č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 a jednak rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd

pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Jedným zo základných pojmových znakov ústavnej sťažnosti ako prostriedku ochrany ústavou zaručených základných práv a slobôd je jej subsidiarita.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona ústavnom súde. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smeruje proti rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013. Pri jej preskúmaní v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci ústavný súd skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím okresného súdu, pretože preskúmanie jeho rozhodnutia a postupu v konaní zveruje zákon odvolaciemu súdu. Krajský súd o podanom

odvolaní sťažovateľa rozhodol rozsudkom č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014. Krajský súd bol teda súdom, ktorému patrila právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu je dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Sťažnosť sťažovateľa preto vo vzťahu k rozsudku okresného súdu č. k. 9 C 143/2012-167 z 27. februára 2013 odmietol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

Odlišná je situácia vo vzťahu k rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014. Na preskúmanie tejto časti sťažnosti sťažovateľa patrí ústavnému súdu právomoc, avšak sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa č. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 v podstate tým, že tento rozsudok je nedostatočne odôvodnený, svojvoľný a je založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu najmä v dôsledku nevykonania dôkazov navrhovaných sťažovateľom.

Krajský súd rozsudok č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014 odôvodnil takto:

„Odvolací súd konštatuje, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozhodnutí ako aj s jeho dôvodmi, ktoré sú síce stručné, ale sú zrozumiteľné, presvedčivé a jasné. Po preskúmaní veci dospel odvolací súd k názoru, že okresný súd z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia neplatnosti Kúpnej zmluvy uzatvorenej účastníkmi konania dňa 14. 07. 1999 a jej Dodatku zo dňa 08. 09. 1999, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za prijateľné, pretože s námietkami, ktoré navrhovateľ v odvolaní uviedol, sa okresný súd vysporiadal, čo vyplýva aj z rozhodnutia jeho odôvodnenia. Navrhovateľ vo svojom odvolaní neuviedol žiadnu podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade

v procesnoprávnom postupe prvostupňového súdu alebo o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia,

Čo sa týka výsluchu otca odporkyňa, ktorého účasť na pojednávaní dňa 06. 02. 2013 mala zabezpečiť odporkyňa, pričom tento sa na súd nedostavil, odvolací súd poukazuje na to, že navrhovateľ ho následne v konaní pred súdom nenavrhol vypočuť ako svedka. Okresný súd nevykonal dôkaz výsluchom svedka - syna navrhovateľa, pričom z obsahu zápisnice je zrejmé, že súd sa s otázkou nevykonania tohto dôkazu vysporiadal v rámci pojednávania. V odvolaní navrhnutý dôkaz - a to zisťovanie okolností, ako mal navrhovateľ disponovať s účtom odporkyňa, navrhovateľ v konaní pred prvostupňovým súdom nenavrhol, pričom odvolací súd má za to, že zisťovanie týchto okolností je bez právneho významu vo vzťahu k posudzovaniu platnosti právneho úkonu - uzatvorenia Kúpnej zmluvy a jej Dodatku z roku 1999. Odvolací súd uvádza, že účastníci konania boli okresným súdom náležite poučení v zmysle § 120 ods. 4 v predvolaní na pojednávanie, pričom súd pred tým, než vyzval účastníkov konania na záverečné slovo na pojednávaní dňa 06, 02. 2013 sa dotazoval prítomných, či navrhujú vykonať nejaké dôkazy. Pokiaľ v rámci tohto pojednávania právny zástupca navrhovateľa navrhol vykonanie dôkazu výsluchom syna navrhovateľa [REDAKOVANÉ], súd sa s týmto navrhnutým dôkazom vysporiadal tak, že tento dôkaz nevykoná, čo v rámci pojednávania okresným súdom bolo prítomným aj prezentované. Pokiaľ odvolateľ namietal predčasné rozhodnutie vo veci, odvolací súd je toho názoru, že okresný súd vzhľadom na predmet sporu mal dostatočne zistený skutkový stav pre to, aby vo veci rozhodol. Pokiaľ odvolateľ namietal nezrozumiteľnosť a nedostatočne odôvodnenie rozhodnutia, podľa odvolacieho súdu rozsudok okresného súdu netrpí ani týmito namietanými vadami. Okresný súd na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušnú právnu normu, pričom mal preukázanú existenciu prejavu vôle u účastníkov zmluvy, pričom tento prejav vôle bol obojstranný u obidvoch účastníkov zmluvy a smeroval k tomu, aby došlo k prevodu vlastníckeho práva z navrhovateľa na odporkyňu. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na výsluch svedka [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], z ktorého nepochybne vyplýva, že to bol práve navrhovateľ, ktorý oslovil svedka za účelom spísania zmluvy, pričom odvolací súd ďalej poukazuje aj na tú skutočnosť, že účastníkmi konania nebola uzavretá len Kúpna zmluva dna 14. 07. 1992, ale po určitom časovom odstupe aj Dodatok ku kúpnej zmluve zo dňa 08. 09. 1999. Aj tieto

okolnosti prisvedčajú k tomu, že právny úkon bol urobený v súlade s ustanovením § 37 ods. 1, teda slobodne a vážne, úkon netrpel nedostatkom určitosti a zrozumiteľnosti Podľa názoru odvolacieho súdu len sama okolnosť, že navrhovateľ mal záväzky voči iným subjektom, a to bez ohľadu na to, či boli alebo neboli uplatnené v rámci súdneho konania, a či o týchto bolo právoplatne rozhodnuté, nie je takou okolnosťou, ktorá by zakladala dôvod pre neplatnosť právneho úkonu z dôvodu, že takýto právny úkon nebol urobený slobodne a vážne. V konaní nebolo preukázané, že by namietaný právny úkon účastníci konania neurobil slobodne a vážne, rovnako v konaní pred súdom nebola preukázaná neplatnosť právneho úkonu ani s prihliadnutím na ustanovenie § 39 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd správne vyhodnotil, že v konaní bolo preukázané, že u obidvoch účastníkov zmluvy a jej dodatku existovala vôľa uzavrieť zmluvu a jej dodatok, následkom ktorej bude prevod vlastníctva predmetu zmluvy z navrhovateľa na odporkyňu; rovnako súd správne vyhodnotil tento úkon ako úkon platný.

Pokiaľ navrhovateľ v konaní uvádzal, že uzatvorením kúpnej zmluvy a dodatku mal v úmysle vyčleniť nehnuteľnosti z jeho majetku, z dôvodu, aby tieto neboli postihované exekučnými konaniami, jedná sa len o pohnútku, ktorá pri posudzovaní platnosti právneho úkonu je bez právneho významu. V odôvodnení rozsudku sa okresný súd náležitým spôsobom vysporiadal so všetkými právne významnými skutočnosťami.“

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom

orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody.

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Pokiaľ odvolací súd využije možnosť poskytnutú mu § 219 ods. 2 OSP, t. j. v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodením napadnutého rozhodnutia, obmedzí sa v odôvodnení len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplní na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, odôvodnenie jeho rozhodnutia z hľadiska naplnenia ústavných požiadaviek formulovaných v čl. 46 ústavy (resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru) je potrebné posudzovať v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ústavný súd s poukazom na obsah odôvodnenia rozsudku okresného súdu a citovaného rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že súdy dali jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil. Krajský súd vysvetlil, ako dospel k záveru o tom, že rozsudok okresného súdu je vecne správny a vysporiadal sa i s odvolacími námietkami sťažovateľa, a to aj pokiaľ ide o jeho odvolaciu argumentáciu týkajúcu sa nevyhovenia jeho dôkazných návrhov. Ústavný súd preto konštatuje, že všeobecné súdy neponechali bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré mali pre vec podstatný význam a ktoré boli nastolené v priebehu konania či v ním podanom odvolaní. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Pokiaľ podľa sťažovateľa je záver krajského súdu ústavne nekonformný, podľa ktorého ak sťažovateľ v konaní uvádzal, že uzatvorením kúpnej zmluvy a dodatku mal

v úmysle vyčleniť nehnuteľnosti z jeho majetku z dôvodu, aby tieto neboli postihované exekučnými konaniami, „jedná sa len o pohnútku, ktorá pri posudzovaní platnosti právneho úkonu je bez právneho významu“, s týmto názorom sa stotožňuje aj ústavný súd. Výsledky vykonaného dokazovania (najmä samotný obsah zmluvy, postup sťažovateľa pri príprave zmluvy, uzatvorenie dodatku k nej atď.) neumožňujú totiž iný, než tento záver.

Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na nedostatočne zistený skutkový stav veci, ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmavať a posudzovať skutkové zistenia všeobecných súdov. Ústavný súd nepreskúmava, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, pretože to je v právomoci opravných všeobecných súdov. Ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Pretože ústavný súd nepovažoval právny názor krajského súdu, ktorým odôvodnil potvrdenie rozsudku okresného súdu, za arbitrárny, svojvoľný a jeho rozhodnutie za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý by popieral ich účel a zmysel, ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľa a postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa. Preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd odmietol aj tú časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na majetok podľa č. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 210/2013-214 z 20. mája 2014. Pokiaľ totiž niet pochybností o platnosti kúpnej zmluvy, ktorou sťažovateľ previedol vlastnícke právo k nehnuteľnosti na žalovanú, je vylúčené, aby nemožnosťou vykonávať práva vlastníka nehnuteľnosti sťažovateľom mohlo byť porušené jeho právo na vlastníctvo.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016